

РЕШЕНИЕ

№ 14

гр. София, 02.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав, в публично заседание на 06.12.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Николова, като разгледа дело номер **6824** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл. 145 – 178 от АПК, във вр. с чл. 160, ал. 2 от ЗМВР.

Образувано е по жалба на А. К. П., със съдебен адрес – С., [улица], офис 503, чрез адв. В. Т., срещу Заповед № 33-208 / 26. 06. 2012 г. на полицейски орган-началник сектор „РМТ” при ГДБОП-МВР, за задържане на лице.

В жалбата (изцяло бланкетна) се излагат доводи за незаконосъобразност на оспорения акт, като се твърди, че същият е издаден при противоречие с административнопроизводствените правила, нарушение на материалния закон и несъответствие с целта му. Моли съда да отмени оспореният акт.

Ответникът – полицейски орган-началник сектор „РМТ” при ГДБОП-МВР, чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна. Подробни съображения излага в писмени бележки.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С оспорената в настоящото производство Заповед за задържане рег. № Заповед № 33-208 / 26. 06. 2012 г. на полицейски орган-началник сектор „РМТ” при ГДБОП-МВР, е заповядано задържането за срок до 24 часа на жалбоподателя А. К. П., на основание чл. 63, ал.1, т. 1 от ЗМВР.

От приложеното по делото Постановление за искане на съдействие от ГДБОП от 26. 06. 2012 г. на следовател при Национална следствена служба, е видно че за жалбоподателя А. К. П., са налице данни за участие в организирана престъпна група, за което е образувано досъдебно производство № 52 / 2010 г. по описа на Национална следствена служба, пр. пр. № 5592/10 г. по описа на СГП. При това положение на основание чл. 218, ал. 2 и чл. 199 от НПК, от НСС е постановено да бъде установено местопребиваването на лицата и същите да бъдат задържани за 24 часа по ЗМВР.

Оспорената в настоящото производство заповед за задържане рег. № Заповед № 33-208 / 26. 06. 2012 г. на полицейски орган-началник сектор „РМТ” при ГДБОП-МВР, е връчена на жалбоподателя на 26. 06. 2012 г., видно от положения подпис върху заповедта, а жалбата до Административен съд София – град, е подадена чрез ответния административен орган с вх. № 17154 / 11. 07. 2012 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата, е подадена в срок (депозина е по пощата на 09. 07. 2012 г. –видно от клеймото на пощенския плик – стр. 7) от надлежна страна и е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА, по следните съображения:

При извършената проверка съдът констатира, че оспорената Заповед за задържане рег. Заповед № 33-208 / 26. 06. 2012 г. на полицейски орган, е издадена от компетентен административен орган – полицейски орган при началник сектор „РМТ” при ГДБОП-МВР, съгласно чл. 63, ал. 1 ЗМВР и в предвидената от закона писмена форма – чл. 63, ал. 1 от Правилника за прилагане на ЗМВР /ППЗМВР/. Видно от приложената служебна бележка (стр. 15), подписалият заповедта Б. А., е държавен служител по смисъла на чл. 169, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, назначен е на работа в МВР на 14. 05. 1992 г. и на 26. 06. 2012 г. не е бил в законоустановен отпуск.

В заповедта е посочено фактическо и правно основание за задържане на лицето съгласно изискването на подзаконовия нормативен акт.

В закона е предоставена възможност на полицейския орган да действа при условията на оперативна самостоятелност, при наличието на законовите предпоставки за това.

В процесната заповед, като фактическо основание за задържане на лицето е посочено “за извършено престъпление по чл. 159а от НК”, посочено е и правното основание за издаване на заповедта - чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Съгласно чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление.

Основно право и задължение на органите в структурата на МВР и конкретно на полицейските органи е осигуряване на разследване на престъпления, съобразно чл. 6, т. 4 от ЗМВР.

След като жалбоподателят П., е привлечен като обвиняем за извършено престъпление и е налице изрично постановление на следовател при НСС за неговото задържане, съдът счита че са налице материално – правните предпоставки на нормата на чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, тъй като към този момент са били налице данни, че лицето е извършило престъпление. За да кореспондира правното с фактическото основание за издаване на заповедта не е необходимо лицето към този момент да е било привлечено като обвиняем, а е достатъчно е да са налице данни за извършеното престъпление, каквито данни са събрани от извършените процесуално – следствени действия. Видно, е че на 27. 06. 2012 г. лицето е предадено на следовател от НСлС за

продължаване на тези действия.

Съдът, счита че и непосочването пред кой орган и в какъв срок може да се оспори процесната заповед, за несъществено нарушение, доколкото това не се е отразило на правото на жалбоподателя да оспори валидно заповедта в рамките на настоящото производство.

Съдът намира, че са спазени и административнопроизводствените правила при издаването на оспорената заповед, тъй като лицето е вписано в книгата за задържаните лица (стр. 27), както и специалния деловоден регистър (стр. 30, поради което съдът намира, че е спазена процедурата по чл. 63, ал. 5 от ППЗМВР.

Предвид гореизложеното заповедта за задържане на жалбоподателя е законосъобразна и жалбата срещу нея следва да бъде отхвърлена.

Обжалвания административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на производствените правила.

При този изход на спора ще следва жалбоподателя, на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, да заплати на ответника сторените разноски, но такива не са поискани, поради което разноски не следва да се присъждат.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на А. К. П., срещу Заповед № 33-208 / 26. 06. 2012 г. на полицейски орган-началник сектор „РМТ” при ГДБОП-МВР, за задържане на лице.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Р. Б., в 14-дневен срок от съобщението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: